

efter at noget ganske Andet var gaaet i Forveien, kunde opnaa Indfødsret i Danmark, hvad der virkelig, hvis man gik ind paa Forslaget, vilde komme til at foreligge et mærkeligt Vidnesbyrd om.

Jagd: Jeg maa tilstaa, at jo længere jeg hører paa denne Diskussion, desmere forbauset bliver jeg over min egen Mangel paa Faaeteevne, paa Evne til at kunne forstaa det Synspunkt, hvorfra det ærede Udvalg ser Sagen. Jeg skal nu først, hvad Adam Moltke angaar, bemærke, at jeg lige saa lidt som den ærede Ordfører kjender ham personlig, og heller ikke antager jeg, at de Domme, som her ere udtalte i samme Retning som den ærede Ordførers, ere begrundede i egen Erfaring. Jeg har imidlertid med megen Alvor søgt at staae mig den Underretning om hans personlige Forhold, hvorpaa jeg stætter min Dom, fra aldeles paalidelig Kilde, og jeg maa da sige, at lige saa lidt som den ærede Ordfører eller mange Medlemmer af dette Thing, om hvis varme og oprigtige Fædrelandsfjnd jeg ikke har sjerneste Tvivl, vilde kunne være tjente med, at man benegtede deres Fædrelandsfjnd, fordi de ikke i 1848 gik med i Krigen, lige saa lidt er det en berettiget Fordring at stille til Moltke, at han skulde være gaaet med den Gang; men det synes jo at være den Fordring, der stilles. Grundene for, at han med Kongens Tilladelse, som vi vide, har opholdt sig en Del Aar i Udlandet — Grunde, som vor viftnot meget danffindede Konge billigede — er jeg ikke i Stand til at undersøge eller udtale mig om; men jeg er overbevist om, at de ere fuldkommen tilfredsstillende. Jeg tror ikke, der er mindste Grund til til at betvivle det, og jeg tror heller ikke, at enten den ærede Ordfører eller noget andet Medlem har nogenformhelst Ret til at betvivle det. Om han havde gaaet her hjemme og set paa Krigen, eller om han har gaaet ude og set paa den, er viftnot temmelig ligegyldigt, naar man dog maa erkjende, at han lige saa lidt som nogen af os, der her ere tilstede, kunde have nogen Forpligtelse til frivillig at tage Del i den. Men, som sagt, jeg har søgt ad de Veie, der stode mig aabne, at forstaae mig Kundskab om, hvorvidt det kunde antages, at han var en Mand med et ærligt og oprigtigt danst Sind, der sympathiserede med den danske Sag, og ligesom mine Oplysninger i den Henseende have været tilfredsstillende for mig, saaledes forekommer det mig, at en Ansøgning fra en Mand, der hører hjemme i det hollstenske Ridderstab, og som kunde søge sit Ophold der, hvor han eiede et Gods, og hvor alle Fordelene af Fyrenklostre og Siggende, som Ridderstabet der er i Besiddelse af, stode til hans Tjeneste, men som opgav alle disse Fordele, folgte sit Gods i Holsten, vendte tilbage til Danmark, for der i sine Fædres Hjem at søge sin Fremtid og sine Børns Hjem, udtraadte af den fremmede Stats Tjeneste og derved opgav sin Stilling af samme Grund — for denne Mand's Ansøgning

um Indfødsret, siger jeg, synes jeg, at vi have faaet saadanne Garantier, som de hundrede Tydfkere, vi hvert Aar give Indfødsret, ingenfinde have givet. Vi se hver Dag Haandværkere, Dag-leiere og alle Slags Folf søge herind for at tjene deres Brød, fordi de tro, at de kunne for tjene een eller to Mark mere her end i deres Hjem, og dette er den eneste Garanti, vi have for deres danffe Sind; men ikke desto mindre tage vi ikke i Betænkning at give dem danst Indfødsret. Men her staa vi lige overfor to uslyldige Børn, med Hensyn til hvilke der ikke kan være Tale om at insinuere Nogetformhelst, hvorfors det skulde antages, at det ikke er en Dreng og en Pige med ærligt danst Sind, og for hvem Alt, hvad der forlanges, er, at de maa blive opdragne under Forhold, hvor deres danst Sind kan udvikle sig, og dog skal det negtes. Den ærede Ordfører opstiller den Fordring, at de skulle arbejde, man kunde sige ligesom Jakob for Rachel, og at de skulle tjene længe for at opnaa Indfødsretten. Jeg tror ikke, at noget Folf i Verden opstiller den Slags Fordringer. Indfødsret er ikke Noget, som man saaledes i et langt Tidrum af sit Liv arbejder for at erhverve sig, men dens Grundlag er i det Hele en national Følelse, en Taknemlighed for modtagne Velgjerninger, en Følelse, hvorved man mindes og glæder sig over alt Godt, som man har nydt i Landet. Det er det Gode, man modtager, som giver Varme og Underlighed; men et Slag i Ansigtet, som det, man her paatænker, vækker handelig ikke Taknemlighed. Derfor siger jeg: Optager man ikke nu disse Børn paa Lovforslaget, men tænker paa at gjøre det senere, saa handler man mindre fornuttigt; hvad der skal gjøres, skal gjøres nu. Jeg maa ogsaa tillade mig at sige, at der her i Danmark ofte har været en forunderlig Ligegyldighed for mangen Gang at støde og faare ved saadanne ubetydelige Ting, som man anser dette for at være. Danmark har havt mange store Mænd — og jeg behøver ikke at gaa langt bort fra dette Navn for at finde et Exempel — som have søgt deres Brød i fremmed Land, og som have glimret der, medens de kunde have været deres Fædreland til Nytte, hvis de vare blevne bedre modtagne og behandlede her. Man anser Sigt for en ubetydelig Sag, men det er ingen ubetydelig Sag. For de indvandrede Tydfkere, hvem maasse en ren underordnet Interesse har bragt til at vælge Danmark til deres Fædreland, idet de mene, her lettere at kunne finde deres Brød end i deres Fødestavn, og som ved Indfødsretten vindicere sig politiske Rettigheder, der ikke have nogen særlig Betydning for dem, kan det maaffe være en ren Ubetydelighed, men det er sandelig ingen Ubetydelighed for dem, der som de Børn, hvordom der her er Tale, skulle opdrages i dette Folf, og som skulle søge at leve sig ind i og arbejde sammen med Folfket, for derved at modtage de væsentligste Paavirkninger og deres hele Udvikling, om de faae at vide, hvorvidt de ere ude-